

Anledning af hans Tilbagetræden. Jeg antager ikke, at det har noget at gøre hverken med særlig Velvilje eller med Uvilje. Jeg antager, at disse Forslag ere begrundede i selve deres Natur og i intet andet, men for saa vidt den højtærede Minister vil tage Hensyn til, hvad han maatte læse i Bladene, vil jeg henlede hans Opmærksomhed paa, at der netop i den Presse, der staar den højtærede Minister nær, er fremkommet Udtalelser om de Forslag, vi her beskæftige os med, og da specielt Viborg—Herning-Banen. Jeg har læst saavel i „Nationaltidende“ og dets Tvillingorganer som ogsaa i adskillige Stiftstidender meget velvillige Udtalelser om at tage Viborg—Herning-Banen op til Gennemførelse her sammen med de øvrige Forslag. For saa vidt den højtærede Minister altsaa skænker den Slags Udtalelser Opmærksomhed, og de i nogen Maade maatte kunne have nogen Indflydelse paa hans Stilling, er det mig en Glæde at kunne henvise til Udtalelser i den Del af Pressen, som jeg gaar ud fra staar den højtærede Minister allernærmest. Den højtærede Minister var imod denne Sammenkobling her, navnlig den Form, den har faaet nu. Vi ere inde paa en Sammenkobling af Jærbanespørgsmaal, det er rigtigt, men det er noget, man har været fra Arilds Tid, man kunde ønske det anderledes, men det nytter ikke, naar Forholdene nødvendiggøre det, og saa synes jeg, Formen har mindre at sige, det er dog Realiteten, det kommer an paa.

Men den højtærede Minister havde en meget stærk Indvending mod Ændringsforslaget om Viborg—Herningbanen, han sagde, det Spørgsmaal var ikke undersøgt, og det var derfor umodent til at komme til Gennemførelse nu. Det er formelt rigtigt, men hvorfor er Spørgsmaalet ikke undersøgt? Hvorfor have vi ikke alle de detaillerede Oplysninger, som det kunde være ønskeligt at have i højere Grad, end Tilfældet er? Jeg siger ikke, at vi savne dem i høj Grad, men det kunde nok være ønskeligt at have noget mere, end vi have. Hvorfor staa vi saaledes? Det er jo, fordi vi have savnet den højtærede Ministers Medvirken, og det er noget, som jeg kun i allerhøjeste Grad kan beklage. Jeg haaber imidlertid ikke, at det, at vi have maattet savne dem hidtil, betyder, at den højtærede Minister fremdeles vil stille sig afvisende, jeg haaber — og har nogen Grund dertil baade efter hans Udtalelser ved første Behandling af Holstebro—Vejlebanen, og efter hans Udtalelser i Gaar — at han

i det mindste vil stille sig neutralt over for dette Spørgsmaal, men ikke vil stille sig positivt hindrende i Vejen. Men naar den højtærede Minister sagde, at Sagen ikke er undersøgt, saa er Forholdet dog det, at den for en Maanedes Tid siden er undersøgt af Statsbanedriftens egne Ingeniører. Resultatet af Undersøgelserne foreligger ikke i Regeringsforslaget, det er rigtigt. Men Undersøgelsen er foretaget. Materialet er bragt til Veje, og hvis den højtærede Minister virkelig vilde, tror jeg, at han i Løbet af ganske kort Tid, i Løbet af faa Dage, vilde kunne lægge et Forslag, formet i Detailler, frem for Tinget. Man er jo saa vidt fremme, at den højtærede Minister i Gaar kunde korrigerer Udvalgets Beregninger, idet han sagde, at de 2 Mill. var for lavt regnet, der skulde lægges 350,000 Kr. til. Den Oplysning kunde den højtærede Minister ikke have givet, hvis der ikke havde været foretaget Undersøgelser og paa Grundlag af disse Undersøgelser anstillet Beregninger. Der foreligger altsaa et saadant Materiale, at vi ikke behøve at gaa i Blande her, hvis den højtærede Minister vil støtte os, og jeg haaber, at han vil gøre det, og at han ikke vil stille sig absolut afvisende.

Den højtærede Minister nævnedes dernæst, at Viborg—Herningbanen var en Stridsbane, og han henviste til, at der ikke var Enighed i Kommissionen om denne Linie. Men det Moment er nyt, og det er nyt ogsaa fra den højtærede Ministers Standpunkt. Jeg maa maaske her have Lov til at henvise til Diskussionen under 1ste Behandling af Holstebro—Give—Vejle-Forslaget. Der fremhævede den højtærede Minister netop med stor Styrke over for mig, at vi havde Kommissionens Forslag liggende for os, det maatte vi tage som et Udtryk ogsaa for Ministeriets Vilje, og jeg behøvede ikke at være ængstelig, fordi vi ikke saa det ophøjet til Lov i denne Samling, thi det var jo givet, at det maatte komme. Men den Beroiligelse, som skulde ligge i denne Ministers Forsikring over for mig ved 1ste Behandling af nysnævnte Sag, taber jo adskilligt i Værdi, naar Ministeren nu i Gaar sagde, at det er en Stridsbane. Denne Henvisning foruroliger mig saa meget mere, naar jeg ser paa dette Banespørgsmaals Historie gennem de forløbne 20 Aar. Naar jeg ser, hvorledes Viborg—Herningbanen blev sprængt ud i Slutningen af 80erne og blev sprængt ud i 1894, kan jeg ikke se rolig paa den Mulighed, at den skulde sprænges ud paa ny i Aaret 1900. Men